

„Cine se îndură de sărac împrumută pe DOMNUL” – Autor necunoscut

Mult stimat domn, Ludwig,

Fiind în mare nevoie, mă adresez dumneavoastră, prietenul din tinerețe al tatălui meu, din nefericire decedat atât de timpuriu, cu încrederea că veți acorda atenție cererii mele stăruitoare. Cu toate că în timpul studiilor mele, pe care sper să le închei în curând cu ajutorul lui Dumnezeu, am trăit cât a fost posibil de econom, am ajuns în mare nevoie. Pe iubita mea mamă suferindă, care încă nu poate să depășească moartea tatălui meu, nu îndrăznesc s-o fac confidentă a dificultăților mele. Oricât m-aș gândi, nu știu încotro să mă îndrept pentru ajutor. Numai dumneavoastră îmi rămâneți ca prieten părintesc. Mi-ați putea împrumuta 120 de mărci până la vremea când eu însumi pot să câștig, ca să mă ajutați în cea mai stringentă nevoie? Mi-e rușine că vă incomodez cu această rugămintă, cu toate acestea îndrăznesc să vin cu ea, pentru că altfel trebuie să-mi întrerup studiile puțin înainte de ultimul moment și să-mi caut un loc de muncă. Dar cu aceasta, toate sacrificiile și eforturile aduse până acum ar fi fost zadarnice.

Înțelegeți, mult stimat domnul Ludwig, cu câtă nerăbdare aștept răspunsul dumneavoastră. Vă rog, faceți ca el să ajungă la mine cât mai curând posibil. Este foarte urgent.

Cu deosebită stimă și cordiale urări, al dumneavoastră devotat, Hans Müller.

Domnul Ludwig citise această scrisoare cu cea mai mare compasiune. Când a lăsat-o din mână, gânditor, avea în fața sufletului său imaginea prietenului său de studii, decedat. Nu mulți ani îi fusese îngăduit bărbatului capabil să-și facă munca frumoasă și productivă. O boală latentă îl răpise în floarea vârstei. El lăsase în urmă o văduvă cu mai mulți copii, printre care o fiică. Băieții studiaseră unul după altul și munciseră harnic și sânguincios. Iar când studiile lor se încheiaseră, l-au urmat pe tatăl lor. Moartea neînduplecată pusese un capăt timpuriu vieții lor tinere și năzuinței lor. Mai rămăsese cel mai tânăr – Hans. Acesta avea să-i devină în curând mamei bolnăvicioase, care nu putea să treacă peste durerea ei, un sprijin. Așa era de sperat. Acum venise această scrisoare de la el.

Domnul Ludwig simțea că era dator memoriei prietenului său decedat, să-l ajute pe tânărul petiționar. Dar ce să facă? El nu era un om bogat. Oricum, cele 120 de mărci erau accesibile pentru el. La bancă mai era o sumă, de care momentan nu avea nevoie, în cuantumul sumei solicitate, ba chiar mai mult decât atât. Dar ce va spune soția sa? Deodată, șovăielnicului i-a venit în minte un cuvânt din Scriptură: „Cine se îndură de sărac împrumută pe DOMNUL”. Să asculte de acest cuvânt? Să-I împrumute Domnului banii săi? Inima sa a răspuns DA. Așa că domnul Ludwig s-a dus la bancă, iar Hans Müller a avut bucuria să primească suma dorită în ziua următoare.

Trecuseră ani. Domnul Ludwig nu-și primise banii înapoi. Moartea îl împiedicase pe Hans Müller să restituie suma. Ca și frații săi, fusese și el smuls din viață, tocmai când studiile sale se sfârșiseră. Iar de la mama săracită, așa de greu încercată, domnul Ludwig nu putuse să ceară nimic înapoi. Între timp, el își pierduse restul creditului, deoarece banca, cea care îi administrase economiile, își încetase plățile. Bine, își spusese el la aflarea veștii, măcar o parte a banilor serviseră unui scop bun! Această sumă, pe care „o depusese la banca cerească”, nu era, în orice caz, pierdută. Ea îi fusese împrumutată Domnului. Putea Acesta să rămână datornicul său?

Chiar dacă familia Ludwig nu ajunsese nemijlocit în nevoie prin pierdere, ei au resimțit-o totuși dureros când într-o zi a sosit o scrisoare de la fiul lor, cu mărturisirea că ajunsese în dificultăți financiare, pe neașteptate și fără vină, și cu rugămintea pentru ajutor. Părinții erau dezarmați. Cu

atâta plăcere l-ar fi ajutat pe fiul lor, dar chiar nu știau cum. După ce căutaseră serios fața Domnului – ei întinseseră scrisoarea primită înaintea Sa și L-au rugat să-i călăuzească bine -, credeau amândoi că ar trebui să se adreseze plini de încredere unui prieten care le era aproape, care locuia în același oraș și care era în stare să le împrumute suma necesară. Domnul Ludwig s-a așezat neîntârziat la birou ca să întocmească scrisoarea. Dar scrisul nu voia să meargă bine. Părea că este împiedicat de ceva.

În sfârșit, scrisoarea era terminată și domnul Ludwig a dus-o imediat la poștă. Când a vrut s-o arunce în cutia din clădirea poștei, s-a auzit chemat de la ghișeu.

„Aici este o scrisoare de valoare pentru dumneavoastră. Doriți s-o luați imediat?”

„O scrisoare de valoare pentru mine? Probabil că este o greșală. Nu aștept niciuna.”

„Convingeți-vă singur. O eroare este exclusă.”

Spunând acestea, funcționarul a împins scrisoarea împreună cu un bilet spre cel care se apropia. „Vă rog, certificați-mi primirea!”

Uimit, domnul Ludwig privea scrisoarea. Fără îndoială, îi era adresată lui. În partea de sus a scrisorii scria: Conținutul: o sută douăzeci de mărci.

Domnul Ludwig n-a pus în cutie scrisoarea adusă. În schimb, s-a grăbit înapoi în locuința sa atât de repede cât l-au purtat picioarele, a deschis scrisoarea primită atât de neașteptat și a citit uimit:

Dragă prietene părintesc,

Întotdeauna m-am gândit la dumneavoastră cu mare recunoștință și am cerut peste dumneavoastră binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar atât de însuflețit ca în ultimele zile nu mi-am amintit încă niciodată de dumneavoastră și nu fusesem îndemnată la rugăciune de dragul dumneavoastră. Gândul la frații mei, în primul rând la Hans, m-a făcut deosebit de tristă în aceste zile. Cât de timpuriu au fost răpiți de moarte mamei mele și mie! – Nu trebuie să credeți că a rămas o taină, că l-ați ajutat cândva pe Hans în marea sa nevoie, într-un mod așa de mărinimos. Bietul băiat n-a mai putut să vă restituie suma iar mama și eu, din nefericire, la fel de puțin, și nici acum n-am fi în stare de așa ceva, dacă Dumnezeu, în bunătatea Sa, n-ar fi făcut o minune și aceasta vreau acum să v-o povestesc.

Când am mers ieri la muncă, în mod obișnuit, am devenit din nou așa de tristă la gândul că nu voi fi probabil niciodată în stare să vă restitui banii împrumutați. Deprimarea mea era așa de mare, încât a trebuit să lupt cu lacrimile. Credeam că nimeni n-a observat. Dar mă înșelasem, pentru că stăpâna mea s-a informat foarte interesată despre motivul mâhnirii mele. După aceea i-am povestit totul, fără să știu că o doamnă străină, care era în vizită la ea, într-o cameră alăturată, putea să înțeleagă convorbirea noastră. Stăpâna mea a încercat să mă mângâie în mod prietenos, mi-a îndreptat gândul spre vremuri mai bune, în care cu siguranță voi fi în stare să achit datoria și după aceasta a părăsit bucătăria.

Câteva clipe mai târziu s-a deschis ușa camerei învecinate și cât de uimită am fost când doamna străină s-a îndreptat prietenoasă spre mine, m-a luat de mână și a spus:

„Gertrud, fără să vreau am auzit discuția dumneavoastră cu doamna E. și nu mai pot să scap de ea. Cred că trebuie să trimiteți celui binefăcător imediat înapoi banii împrumutați într-un mod atât de generos fratelui dumneavoastră decedat. Aici sunt o sută douăzeci de mărci. Trimiteți-i imediat! Poate că domnul are el însuși nevoie de bani chiar acum. Iar dumneavoastră veți fi liniștită din ceasul acesta în privința acestui caz.”

Nu este minunat? Trebuie să văd în toate acestea mâna bună a lui Dumnezeu. Și acum, aici sunt banii. I-am dus imediat la poștă.

Primiți, dragă domnule Ludwig, pentru toată dragostea dumneavoastră, sincera mulțumire de la a dumneavoastră Gertrud Müller.

Domnul Ludwig a distrus cu repulsie scrisoarea scrisă, dar s-a grăbit să scrie o alta, și anume, către fiul său. Cu inima fericită a pus în ea suma dorită de acesta, pentru care fusese făcut în stare într-un mod atât de ciudat la momentul potrivit.

După ce lucrul acesta a fost făcut și părinții stăteau împreună cu inimile pline de recunoștință, tatălui i-a venit din nou în minte cuvântul care cu ani înainte dusesse la hotărârea sa și a spus tare:

„Cine se îndură de sărac împrumută pe Domnul și *El îi va reda ceea ce a dat.*” (Proverbe 19.17.)

Este de prisos să mai adăugăm multe cuvinte la povestirea noastră. Ea vorbește de la sine prin aceea că pe de o parte amintește că „binefacerea și dărnicia” [Evrei 13.16] sunt jertfe plăcute lui Dumnezeu, și pe de altă parte, că El împlinește rugăciuni, uneori într-un mod la care noi nu ne gândim. Numai un lucru vreau să mai arăt cu această ocazie – pentru că astăzi pare mai necesar decât oricând -, și anume, la faptul că aceia cărora li s-a acordat un împrumut au devenit prin aceasta datornici. Aceasta din urmă este destul de des uitată, ceea ce nu poate fi plăcut Domnului. Cine face o promisiune este dator s-o respecte; și cine promite mai mult decât poate să respecte, acela procedează necinstit. Bucuria de a proceda conform Proverbe 19.17 este tare frânată de cazurile care se repetă permanent, în care *înainte* de primirea sumei cerute se promite totul, dar *după* aceea nu se ține nimic. Gertrud Müller avea o conștiință delicată. Cu toate că ea nu-și asumase nicio obligație, ea n-a avut liniște până când datoria fratelui n-a fost plătită. Astfel a putut Dumnezeu s-o ajute, să-i asculte rugăciunea și prin aceasta să Se glorifice.

Titlul original: „Wer sich des Armen erbarmt, leiht dem Herrn”
din *Samenkörner* (Neue Folge 30) 1936, pag. 49-55.